

DON BOSCO

✠ *magazine*

Janne Poelmans (19):
“Een thuis betekent voor mij mogen zijn wie je bent”

**Op de koffie bij de
nieuwe Algemeen Overste
van de salesianen**

Leiders wassen voeten

Tim Bex — *Hoofredacteur*

We zien ze elke dag passeren: mannen die stevig in hun schoenen (lijken te) staan. Die op tafel kloppen, roepen en regels stellen. Leiders die niet twijfelen. Niet luisteren. Die oorlog voeren alsof het een spelletje Stratego is. Een spel waarin gezinnen, steden en jonge levens pionnen zijn: "Met mijn maarschalk versla ik jouw verkenner. En jouw gezin. En jouw stad." Jonge levens zijn zomaar weg te spelen, macht is belangrijker dan menselijkheid.

We worden steeds weer met die beelden gevoed: door media, macht en politiek. Leiderschap wordt verward met dominantie. Alsof je groot wordt door luid te zijn en zwijgen een teken van zwakte is.

Ik weet intussen beter. Niet door theorieën of dikke boeken, maar door te mogen luisteren. Dit is mijn 19de editie als hoofredacteur van dit magazine en telkens opnieuw verwonder ik me over mensen die op een heel andere manier de leiding nemen. Mensen die stil durven zijn. Die blijven staan wanneer het moeilijk wordt. Die niet boven anderen gaan staan, maar ernaast. Het zijn leraren die wandelen voor een goed doel, een proost die het gesprek over verdriet niet ontwijkt of een Algemeen Overste die het geloof verkondigt met nabijheid.

Het zijn die verhalen die me raken. Niet omdat ze groots zijn, maar omdat ze geworteld zijn in menselijkheid. Omdat ze tonen dat echte kracht in kwetsbaarheid ligt. Ook in de Bijbel vind je zulke leiders: Mozes stamelt, Jezus wast voeten, David durft huilen. Geen gebalde vuisten, maar open handen. Misschien is dat de les die we zijn

kwijtgeraakt: dat menselijkheid geen zwakte is. Dat 'zorg dragen' niet betekent dat je soft bent, maar dat je het juiste pad kiest.

Dit magazine brengt die stemmen samen. Geen zelfverklaarde wereldleiders, maar mensen die elke dag opnieuw het verschil maken. In scholen, in jeugdbewegingen, op plekken waar het leven écht gebeurt. En dan weet ik weer waarom ik schrijf: omdat menselijkheid zelden op de voorpagina staat, maar hier wel stil maar krachtig de toon zet.

Janne

Janne (19) volgt een lerarenopleiding aan de UCLL in Diepenbeek en omschrijft zichzelf als een enthousiaste stresskip. Dat komt van pas op Vakantiewerking Imago, waar ze al een aantal jaar (hoofd-) animator is. Met een warme en spontane glimlach maakt ze de aanwezige tieners elke dag van de zomervakantie duidelijk dat ze welkom zijn.

Verderop in het magazine leer je Janne beter kennen aan de hand van de vier elementen van het oratoriocriterium: thuis, school, zinplek en speelplaats.

colofon

Don Bosco Magazine is een gratis driemaandelijks uitgave van de Salesiaanse Familie voor de beweging rond Don Bosco. Meer info op www.donbosco.be
Hoofredactie en redactie: Tim Bex (TB), Bart Decancq (BD), Anja Hoogeveen (AH), Peter Malfliet (PM), Emmanuel Van Lierde (EVL) • **Vormgeving:** Revista (www.revista-media.be) • **Coverfoto:** Stephanie De Becker • **Fotografie:** Stephanie De Becker (p26-29) • **Illustratie:** Kürt Maes (p35) •
Druk: Van der Poorten nv Leuven • **Verantwoordelijke uitgever:** provinciaal Bart Decancq, François Gaystraat 129 1150 Brussel **Abonnement:** gratis aan te vragen bij dbmedia@donbosco.be (Vlaanderen) en info@donbosco.nl (Nederland). Uw persoonlijke gegevens zijn voor u ter inzage. Ze worden nooit aan derden doorgegeven en dienen enkel voor de verzending van Don Bosco magazine. **Giften:** voor Vlaanderen steeds welkom op Don Bosco Centrale vzw BE27 4272 1008 4573 en voor Nederland op Stichting Don Bosco NL88 INGB 0000 7140 05 met vermelding van 'Don Bosco Magazine'.

26

Els Van Doren (52) draagt het verdriet van de Chiro mee
 "In moeilijke tijden is zorg dragen voor elkaar cruciaal"

13

Laura Feenstra is ook bekend als rolstoelpelgrim

"Je hoeft niet te kunnen lopen om ver te komen"

14

Katholieke chatbot VIA wil jongeren op weg helpen

"Maar menselijke ontmoeting blijft fundamenteel"

20

Rita Jibo vluchtte op haar zeventiende uit Irak

"Bij de Zusters van Don Bosco in Israël leefde ik mijn droom"

24

Van OKAN-studenten tot Don Bosco-studenten

"Het begin was moeilijk en vol uitdagingen"

02 **Intro**

03 **Inhoudsopgave**

04 **Projecten in de kijker**
 Nachtelijke wandeltocht voor leukemiepatiëntje

06 **Blikvanger**
 Verbroedering tussen Brusselse speelpleinen

08 **Interview**
 Op bezoek bij de Algemeen Overste van de salesianen

16 **Het vuur van Don Bosco**
 Speelplein Kinderland

18 **Het getal**
 11 items die niet op je schoolspullenlijst staan, maar wel onmisbaar zijn

30 **Don Bosco in beeld**

32 **Afscheid**

33 **Column & Webshop**

34 **Geloof in actie**

36 **Avondwoordje**

Nachtelijke wandeltocht voor leukemiepatiëntje

Een dapper initiatief dat door corona een abrupt einde kende, werd vorig schooljaar nieuw leven ingeblazen. En hoe! Een dertigtal leerkrachten en medewerkers van Don Bosco Halle trok tijdens de examens de wandelschoenen aan en stapte maar liefst 32 kilometer van Aalst tot aan de school. “Bovendien koppelden we er een goed doel aan vast”, klonk het om iets na zes ’s ochtends bij hun aankomst.

We keren terug naar 2017. Vier collega’s uit Aalst bedenken het wilde plan om eens te voet naar school te gaan. “We wonen alle vier in Aalst, maar kennen elkaar van school”, vertelt Nico Vinck, een van de initiatiefnemers. “Wanneer de lessenroosters het toelaten, proberen we zo veel mogelijk te carpoolen. Op een dag lanceerde een van mijn Aalsterse collega’s het zotte idee om eens te voet naar school te gaan.” Zo gezegd, zo gedaan. “Tijdens de eerste editie kregen we meteen vijftien

enthousiaste collega’s mee. Jaar na jaar werden dat er meer”, knikt Nico trots.

Maar toen volgde corona, dat zoals zo vaak roet in het eten strooide. Het was plots gedaan met wandelen. Tot vorig schooljaar, want uit het niets pikten de vier *Ajuinen* de draad weer op.

“Onze collega’s reageerden meteen enthousiast en we kwamen uiteindelijk met een dertigtal dappere wandelaars over de finishlijn”, gaat Nico verder. “Sommigen wandelden de hele tocht van 32 kilometer, anderen sloten onderweg – midden in de nacht – aan. Andere collega’s wandelden niet mee, maar kwamen ons onderweg bevoorraden of stonden aan de kant van de weg met koffie en vers fruit. Zelfs de directie deed haar duit in het zakje, want zij zorgde voor koffie en ontbijtkoeken bij aankomst. Het is mooi om te zien hoe iedereen meeleefde met ons avontuur.”

Fenna

Bovendien was deze wandeltocht meer dan een teambuilding. Er werd dit jaar

namelijk een goed doel aan gekoppeld. “Twee oud-leerlingen van onze school kregen begin dit jaar te horen dat hun 2-jarig dochtertje Fenna aan leukemie lijdt”, vertelt Jarich Van Doorselaere, een van de andere initiatiefnemers. “Daarom hebben we beslist om aan iedere deelnemer tien euro ‘inschrijvingsgeld’ te vragen. Daarnaast zijn er ook heel wat collega’s die een bijdrage hebben gestort zonder dat ze zelf meeliepen. In totaal kunnen we het gezin toch steunen met zo’n 500 euro.” Hij zucht. “Ja, hun verhaal raakt ons. In vergelijking met wat zij meemaken, zijn die paar blaren op onze voeten verwaarloosbaar.”

Het viertal is alvast vastbesloten om volgend jaar opnieuw van Aalst naar Halle te wandelen. “We kiezen bewust een dag uit tijdens de examens, want dan is het iets rustiger voor de meeste collega’s”, aldus Jarich. “Iets rustiger, want uiteraard gaan wij na onze wandeltocht gewoon weer aan de slag. Maar daarna volgt wel even platte rust.” (TB) –

‘Don Boscozeilboot’ vaart 7.500 kilometer naar Guadeloupe

Op 21 september vertrekt de beroemde solozeilrace 'Mini Transat' vanuit Les Sables-d'Olonne in Frankrijk naar Guadeloupe. In deze 7.500 kilometer lange tocht maken negentig identieke zeilboten zonder hulp of contact met het vasteland de overtocht. De tocht duurt zo'n 25 dagen en dit jaar... vaart Don Bosco mee!

Een van de deelnemers is Aymeric le Renard (39), echtgenoot en vader van twee kinderen. Hij benaderde 'Fondation Don Bosco', een stichting van onze burens van de Frans-Waalse provincie, om zijn sportieve avontuur te verbinden aan een goed doel: jongeren en sociale integratie. Hij raakte geïnspireerd door het werk van de salesianen, vooral in Guadeloupe bij het project Lakou Bosco.

Zijn boot draagt de slogan "Geloven in jongeren" in vijf talen en verschillende Don Bosco-organisaties uit Europa ondersteunen het project. Dankzij de samenwerking wordt een minibus aangeschaft voor jongeren van Lakou Bosco, om hen te helpen bij hun activiteiten. Ook jongeren van verschillende Don Boschoscholen in Frankrijk en Libanon leveren een bijdrage. Ze bereiden maaltijden en rantsoenen voor Aymeric tijdens zijn reis.

Zevendaagse trektocht naar Finisterra

Heb je na het lezen van het artikel hiernaast zin gekregen om zelf je wandelschoenen aan te trekken? Dan hebben we goed nieuws, want Hasta la Pista is terug! Dit initiatief van Bosco Base is een uitgelezen kans om kennis te maken met andere jongeren die de Don Boscospirit delen. Tijdens deze zevendaagse trektocht wandelen de deelnemers dit jaar van Santiago de Compostela naar Finisterra, een mythische kustplaats aan de Costa da Morte.

Luka en Nina namen vorig jaar deel en raden dit avontuur vol ontspanning en reflectie alvast aan.

“Wandelen in de natuur maakt je hoofd leeg”, aldus Luka. “Bovendien hadden we een groep die perfect aanvoelde wat de ander nodig had.

De ene keer is dat rust, de andere keer zang en gelach.” Nina knikt. “De laatste dag was zwaar, maar de anderen droegen mijn rugzak. Dat toonde hoeveel we aan elkaar hadden.”

Hasta la Pista gaat door van 25 oktober 2025 tot 1 november 2025. Meer info via internationaal@donbosco.be.

Kim Gevaert en vrijwilligers Ann en Fathia terug uit Madagaskar

“Wie wil er mee met Kim Gevaert naar Madagaskar?” Op die oproep van de ngo VIA Don Bosco en de krant La Libre reageerden maar liefst 721 mensen. Het doel? De lokale projecten van de ngo kritisch beoordelen. Ann en Fathia werden geselecteerd en vlogen in mei samen met Kim Gevaert, oud-leerling van Don Bosco, naar het Oost-Afrikaanse land. Nu ze weer in België zijn, blikken ze terug op een onvergetelijke reis. “Alle scholen die we bezocht hebben zijn goed onderhouden”, vertelt Ann. “Bovendien zijn de leerlingen enorm gedisciplineerd.” Fathia knikt: “De jongeren geloven in het onderwijs. Ze beseffen dat een diploma hun leven kan veranderen. Niemand zit daar omdat het moet, maar uit vrije keuze en vol vastberadenheid.”

Naast de scholen bezochten Kim, Ann en Fathia ook de gezinnen van enkele leerlingen. “Die ontmoetingen hebben me geraakt”, slikt Fathia. “We kwamen bij een vader die om 4 uur opstaat om 50 jerrycans met water te vullen. Dat gewicht trekt hij op een karretje voort om te verkopen. Met dat geld betaalt hij het schoolgeld voor zijn dochter.”

Ondanks de moeilijke omstandigheden waarin de bevolking leeft, onthouden Ann en Fathia vooral de veerkracht. “Ze vinden nog altijd de kracht om te dansen en te lachen, maar ik weet dat ze zich zorgen maken”, merkt Ann op. “Wat VIA Don Bosco hier doet, is daarom levensnoodzakelijk.” Voor Fathia werd de ervaring ook een innerlijke reis. “Het bracht me terug naar het essentiële, naar vreugde en menselijk contact. Ik vond het fantastisch om naar de jongens en meisjes te luisteren, ook al was ik vaak in shock. Als getuige wil ik hun verhalen nu delen.”

Heb je zelf een project dat je graag in de kijker wil zetten? Geef dan een seintje via dbmedia@donbosco.be

Verbroedering tussen Brusselse Don Bosco- speelpleinen

Wie op woensdag 9 juli langs Speelplein Raccoon in Brussel wandelde, zag meteen dat het er opvallend druk was. Geen toevallige drukte, wél een hartverwarmend initiatief: het speelplein nodigde namelijk twee andere Brusselse Don Boscovakantiewerkingen uit voor een dag vol ontmoeting en spel. “Het doel? Elkaar leren kennen en samen spelen”, vertelt pleinleidster Tiny. De genodigden waren kinderen en animatoren van Don Bosco Ganshoren en Don Bosco Téléservice, twee organisaties die deel uitmaken van de salesiaanse provincie Frankrijk-Wallonië. “We kennen elkaar nog niet, maar delen alvast één iets”, klonk het tijdens de openingsspeech. Meteen daarop riepen de kinderen enthousiast ‘Don Bosco’. Even later maakten Don Bosco en Maria Mazzarello zelf symbolisch hun opwachting, waarna een groot spel van start ging. In de namiddag volgde nog een prijsuitreiking, maar de échte winnaar van de dag was de verbondenheid tussen de kinderen. (TB)

Op de koffie bij de nieuwe Algemeen Overste van de salesianen

“Je moet de ander altijd graag zien”

Het is een zonnige voorjaarsdag wanneer ik aanbel bij het generalaat – het wereldwijde hoofdkwartier – van de Salesianen van Don Bosco in Rome. Het ligt op een boogscheut van het drukke treinstation Termini, maar binnen heerst voornamelijk rust. In zijn gloednieuwe bureau wacht Fabio Attard me op met een stevige espresso en een glas water. Hij oogt ontspannen en spreekt met de rust van iemand die weet waar hij voor staat. Hoewel hij net een reeks intense maanden achter de rug heeft, neemt hij uitgebreid de tijd voor een lang en open gesprek.

Sinds 25 maart is Fabio Attard de nieuwe Algemeen Overste van de salesianen, ‘de CEO’ zoals men in het bedrijfsleven zou zeggen. Attard is de elfde opvolger van Don Bosco en nam die rol over van Ángel Fernández Artime, die door Paus Franciscus tot kardinaal werd gecreëerd.

De nieuwe Algemeen Overste groeide op in Malta, waar zijn roeping wortel schoot in een warm gezin en een levendig oratorio. “Ik ben op 23 maart 1959 geboren op het kleinere eiland Gozo in Malta. Ik had dus net mijn 66ste verjaardag achter de rug toen ik verkozen werd”, lacht Fabio Attard, die opgroeide in een gezin met zeven kinderen. Zijn vader werkte als apotheker in het ziekenhuis, zijn moeder begon een eigen kledingbedrijf. “We hadden een hecht gezin waarin we ons geliefd

wisten door onze ouders en een goede katholieke opvoeding kregen. Achteraf realiseer ik me welke grote impact dat op ons had. De salesianen hadden een oratorio in Gozo, maar waren ermee gestopt. Een diocesane priester zette hun werk voort. Mijn vader was er catechist en in die omgeving ben ik mee groot geworden.”

Het nieuwe hoofd van de salesianen wijst erop dat je in zo’n huis van gebed en gemeenschapsleven een holistische ervaring opdoet. “In een oratorium is alles met elkaar verbonden: het spirituele, het culturele, het pedagogische, het alledaagse. We speelden er theater, hadden er een koor, maakten uitstappen, enzovoort. In die natuurlijke omgeving kon ook mijn roeping groeien.”

“Don Bosco kan in elke context en cultuur gevolgd worden”

Aangrijpende gebeurtenis

Die priesterroeping diende zich nog uit te zuiveren, maar de 16-jarige Attard ging alvast naar een kleinseminarie en vatte er studies filosofie aan. Daarna trok hij naar het grootseminarie in

Gozo en ging hij meehelpen in het oratorium. “Het deed me stilstaan bij de vraag of ik echt geroepen was tot het diocesane priesterschap, of dat ik religieus wilde worden. Mijn geestelijke begeleider hielp me in dat onderscheidingsproces. Ik leerde het verschil te zien tussen wat ikzelf wilde en wat God van mij verlangde.”

Een aangrijpende gebeurtenis hielp bij zijn keuze. “Mijn op één na oudste broer stierf op 25-jarige leeftijd door een aangeboren nierfalen. In zijn laatste levensjaren sliepen we om beurten bij hem om voor hem te zorgen. Het gaf me aandacht voor kwetsbaarheid en leerde me er te zijn voor de mens in nood. Dat was geen religieuze ervaring, maar het heeft me toch ten zeerste gemarkeerd als mens. Achteraf zie ik die momenten als mijlpalen voor de weg die ik ben uitgegaan. Het deed me kiezen voor de salesianen, waar ik mijn studies voortzette.”

Attard werd voor zijn noviciaat in 1980 naar Ierland gezonden, keerde vervolgens terug naar Malta en trok uiteindelijk naar Rome voor verdere studies. Al snel werd duidelijk dat er in hem een missionaire ziel zat. Na zijn studies kreeg hij in 1988 effectief de kans missionaris te worden. “De bisschop had gevraagd of de salesianen een school aan de rand van Tunis in Manouba (Tunesië) konden ▶

Fabio Attard: "Jongeren hunkeren naar naar zin en betekenis in het leven."

overnemen. Ter voorbereiding gingen we eerst drie maanden Frans studeren in Lyon. Vervolgens moesten we in Tunesië zes maanden Arabisch leren. Voordeel is dat het Maltees en het Arabisch verwant zijn aan elkaar. Het is zo'n beetje als Latijn en Italiaans of Spaans."

Te midden van de moslims

Plots vertoefde Attard in een niet-katholiek en niet-Europees land. "Een nieuwe horizon opende zich waarin we zochten om ons christen-zijn te beleven te midden van de moslims. Door de confrontatie met de ander leer je ook jezelf beter kennen en verdiep je je eigenheid. Hoe konden we daar ons charisma waarmaken? Je mag je geloof daar niet publiek uiten of het uitdragen naar anderen, maar je mag het wel zelf beleven. Moslims

hebben een groot respect voor andere gelovigen. Door wie je bent en wat je doet, gebeurt toch een stille evangelisatie. Stil, maar niet onbestaande of afwezig", stelt de Algemeen Overste met klem.

Het liet hem tevens ontdekken dat het charisma van Don Bosco de culturele grenzen weet te overstijgen. "Don Bosco vroeg ons de jongeren te ontmoeten zoals ze zijn. Het doet er niet toe of iemand moslim of katholiek is, religieus of niet, atheïst of agnost. Je moet gewoon de persoon voor je ontmoeten. Die persoonsgerichte benadering typeert ons. Ons charisma steunt op drie pijlers. We hebben aandacht voor de intellectuele ontwikkeling, voor het verstand. Daarnaast maken we ruimte voor de transcendente dimensie in het

leven, voor het spirituele. En tot slot gewagen wij van *Amorevolezza*. Dat Italiaanse woord is niet te vertalen. Het betreft een attitude van liefdevolle nabijheid en verbondenheid. Die liefde laat anderen groeien. Je moet de ander altijd graag zien", legt Attard uit.

Na drie jaar keerde Attard terug naar Malta en werd hij directeur van een school voor kansarme en kwetsbare jongeren. "Opnieuw was dat een leer-school in kwetsbaarheid, een moment waarop ik in contact kwam met dat deel van onze samenleving dat gewond is. Hoe kunnen we die wonden helen en jongeren nieuwe kansen aanreiken? Hoe bieden we hen een alternatief? Niet door hen te confronteren met hun fouten of met wat verkeerd liep. Niet door steeds de vinger op de wonde te leggen. Wel door te focussen op

wat ze goed doen en kunnen, op het goede in hen. Dat is ook eigen aan ons charisma als salesianen: het goede aanmoedigen en toekomst zoeken vanuit een omkadering en begeleiding. Opnieuw gaat het erom dat je vermijdt labels op iemand te plakken. Het is geen toeval dat ik tot op vandaag met veel oud-leerlingen contacten heb. Onlangs nog schreef één van hen me dat hij bij ons aangekomen was met veel angst, maar vertrokken is vol hoop. Na mijn ouders hielpen vooral die jongeren mij te groeien in mijn salesiaanse roeping.”

Onverwachte wending

Een roeping die niet onopgemerkt bleef, want tijdens de volgende jaren werd Attard eerst verkozen als raadslid voor jongerenpastoraal en vervolgens als raadslid voor de missies. Na 12 jaar als raadslid - hij werd herverkozen - werd hij gevraagd om in te staan voor het vormingswerk van leken in Europa. Zijn pad nam een onverwachte wending door het ‘plotse’ vertrek van de toenmalige Algemeen Overste Ángel Fernández Artime. “Door zijn vertrek vond het Algemeen Kapittel een jaar vroeger dan gepland plaats”, legt

“De ziekte van mijn broer leerde me er te zijn voor de mens in nood”

Attard uit “Ik was zelf niet aanwezig, maar wist dat mijn naam de ronde deed. Ik dacht echter dat ze me niet zouden kiezen omdat ik niet op het kapittel was. Maar als je gevraagd en gekozen wordt, dan moet je ‘ja’ zeggen. Ze zullen wel hun redenen hebben om je te kiezen. Het is omdat ze ervan overtuigd zijn dat ze jouw hulp en dienst nodig hebben. Niet omdat jij belangrijk bent, maar omdat je in staat bent je in dienst te stellen van de anderen vanuit broederlijkheid.”

En zo geschiedde: Attard werd een rechtstreekse opvolger van Don Bosco. “Hoe meer je Don Bosco bestudeert, hoe meer je erin opgaat. Dat geldt zeker voor zijn preventief pedagogische aanpak. Die zie je werkelijk overal aan het werk bij ons. Die aanpak kan in elke context en in elke cultuur gevolgd worden. Dat komt omdat de

persoon centraal staat. We kijken altijd eerst naar de mens voor ons. Je moet die persoon ontmoeten waar hij staat, aansluiting zoeken en in liefde samen op weg gaan. Don Bosco steunde daarbij op Franciscus van Sales en diens christelijk humanisme. Het komt erop aan de dagelijkse realiteit te zien en die te verweven met het evangelie. Hoe kunnen we het leven en de Bijbel op elkaar leggen?”

Attard maakt de sprong naar vandaag. “Paus Franciscus sprak over de verandering van tijdperk. Het risico is dat je dan alles weggooit wat we hadden, dat je denkt dat we van nul af aan moeten herbeginnen. Of dat we ons laten leiden door details en bijkomstigheden. Dat zijn misverstanden. Juist in crisistijden helpt het om de traditie te bestuderen, te zoeken naar de schatten uit je traditie. We hebben diepe wortels. Daarin steekt veel wijsheid. Daarop kun je bouwen. Studie helpt je om te interageren met de eigen tijd en cultuur. Wat zijn de kenmerken van onze tijd? Die is post-modern en digitaal, zelfgericht en vaak onverschillig. Ik vind het belangrijk in de leer te gaan bij de grote sociologen en filosofen van onze tijd zodat we beter zicht krijgen op die verandering van tijdperk. Ik denk aan Danièle Hervieu-Léger, Grace Davie, Peter Berger, Charles Taylor... Blijven wij als Kerk onze oude antwoorden herhalen, terwijl ondertussen de vragen van de mensen veranderd zijn? Als we dat doen, geven we antwoorden waarop niemand zit te wachten. Horen we de nieuwe vragen? En zoeken we dan in onze traditie naar de juiste woordenschat en beeldspraak voor deze tijd?”

Fabio Attard was eerder al raadslid voor jongerenpastoraal.

Provinciaal Bart Decanq (links) en salesiaan Dieter Verpoest (rechts) met de nieuwe Algemeen Overste.

▼ Geloofsoverdracht

Attard komt op dreef en vervolgt: "Hoe kunnen we vandaag het geloof aanreiken aan jongeren? De geloofsoverdracht lijkt te stokken. Nochtans hunkeren ook jongeren naar zin en betekenis in het leven. Waarom weten we hen dan niet te raken vanuit het geloof? Hoe bezorgen we hen een spirituele ervaring? De grote heiligen wisten de harten van de mensen te raken: Ignatius van Loyalo, Franciscus van Assisi, Catharina van Siena, Teresia van Avila en Thérèse van Lisieux, Don Bosco en Franciscus van Sales, Julian van Norwich... Al die charisma's zijn een geschenk aan de hele mensheid, niet alleen aan de Kerk. Ze stimuleren de humaniteit, ze helpen ons te groeien als mens. Er is nood aan contemplatie, reflectie en interactie. Hoe kun je geworteld zijn in

Christus en tegelijk onze tijd verstaan? Het is onze plicht om het charisma van Don Bosco voort te zetten en door te geven. Het is niet ons eigendom, anderen mogen er evengoed mee aan de slag gaan, in het belang van de humaniteit. Maar het is onze taak dat charisma te beleven en uit te stralen."

De Algemeen Overste mijmert even en herneemt dan zijn betoog: "De godsdienst was de ruggengraat van een bepaalde cultuur, maar je zag hoe het christendom zijn centrale plaats verloor in de maatschappij. Er ontstond een seculiere in plaats van een religieuze cultuur. Welvaart kwam in de plaats: het materiële ging ons geluk bepalen. We hadden niet langer godsdienst nodig. Het geestelijke verdween naar de achtergrond. Dat is geen antireligieuze evolutie, maar

"Juist in crisistijden helpt het om te zoeken naar de schatten uit je traditie"

een a-religieuze. Het leidde tot een onverschilligheid voor het religieuze. Mensen lijken niets te missen zonder godsdienst. Je hebt nu een generatie jongeren die van huis uit zo goed als niets meer meekrijgt over religie, maar tegelijk hunkeren die jongeren naar zingeving. Dat biedt kansen om hen spirituele ervaringen aan te reiken, bijvoorbeeld tijdens de Wereldjongerendagen. In de leegte op levensbeschouwelijk gebied kunnen nieuwe zaken groeien. Dat blijkt ook uit de gestage groei van het aantal volwassenendopen. Waarop wijst dat? Ik vergelijk dat wel eens met een afgebrand bos. Er is niets meer, alleen de as. Vroeger werd zo'n terrein opgeruimd en heraangepland. Nu doen ze dat niet meer. De bomen zijn weg, maar de wortels niet. De natuur herstelt zichzelf. Er is nog voldoende kiemkracht onder de grond. Langzaam groeien er nieuwe planten. Zo geloof ik dat er ook iets nieuws zal groeien bij de jongeren. Ze weten wat ze willen. Ze streven naar heiligheid en authenticiteit. Ze willen zich inzetten voor een betere wereld en willen het geloof beleven. Je moet hen het geloof aanbieden, niet opleggen. Dan kan er iets nieuws groeien." (EVL)

Overgenomen van www.otheo.be – ✠

Laura Feenstra (41) maakt als rolstoelpelgrim de tocht naar Santiago de Compostela

“Je hoeft niet te kunnen lopen om ver te komen”

“Ik ben ook wel bekend als *de rolstoelpelgrim*. Ik heb het Ehlers-Danlos-syndroom, een bindweefselaandoening waardoor mijn gewrichten snel uit de kom schieten. Vroeger dacht ik dat pelgrimstochten voor mij onmogelijk waren, vanwege mijn rolstoel, maar toen ik een voorwiel kreeg kon ik ineens wél lange afstanden afleggen. Hoewel de eerste jaren lastig waren door het verlies van hobby's, kon ik mijn aandoening vrij snel accepteren en leer ik die steeds beter te omarmen. Die acceptatie is een belangrijk onderdeel van mijn pelgrimsavontuur.”

“Ik rol in etappes naar Santiago. Door een kapotte rolstoel strandde ik dit voorjaar 14 kilometer voor de finish, dat stuk deed ik in augustus alsnog. Onderweg beleef ik bijzondere momenten. Zo vond ik onverwacht onderdak bij een bisschop, toen een camping gesloten bleek. Zulke momenten geven me het vertrouwen dat God met me meegaat, ook op de zware dagen. Soloreizen in een rolstoel is zwaar, maar het geeft me ook de ruimte om veel te bidden en moeilijke gebeurtenissen te verwerken. Mijn pelgrimstochten zijn voor mij een levend gebed, een manier om te laten zien dat het leven, zelfs met beperkingen, vol hoop en mogelijkheden is.”

“Ik ben sinds februari katholiek, toen ontving ik mijn vormsel. Ik kom uit de protestantse traditie, maar tijdens mijn zoektocht naar een plek waar ik me echt thuis voelde, verdiepte ik me in de katholieke leer. Uiteindelijk vond ik mijn plaats in de kerk waar ik de persoonlijke liefde en verbinding met God ervaar, want dat is voor mij het belangrijkste. In moeilijke tijden helpt dat mij om mijn situatie te accepteren, net zoals Paulus zijn ‘doorn in het vlees’ droeg. Die kracht om door te gaan ervaar ik echt als een geschenk. Juist door mijn beperking heb ik al in veel media mogen getuigen van mijn geloof en hoop, iets wat ik zonder mijn rolstoel misschien nooit had kunnen doen.”

“Die boodschap wil ik graag doorgeven aan de jeugd, vooral via mijn goocheltrucs. Toen ik ontdekte dat Don Bosco ook op een speelse manier geloof verspreidde, voelde ik mij speciaal met hem verbonden. Net als hij gebruik ik humor en spel om jongeren te bereiken. Tijdens mijn optredens, bijvoorbeeld in kerken of op conferenties, introduceer ik Bijbelverhalen met goocheltrucs. Kinderen onthouden zo de boodschap beter, en een trucje houdt hun aandacht vast. Zo maak ik het geloof tastbaar, zonder dat het prekerig wordt.”

“Ik ben nog lang niet klaar met mijn pelgrimstochten. Volgend jaar wil ik een grotere reis maken, van Canterbury naar Iona. Met mijn verhaal wil ik laten zien dat je ondanks tegenslagen niet stil hoeft te zitten. Ik hoop dat mensen geïnspireerd raken en denken: ‘Als zij het kan, kan ik het ook.’ Laat je niet beperken door je onmogelijkheden, maar kijk naar de mogelijkheden.” (AH)

Laura Feenstra (41) noemt zichzelf een rolstoelpelgrim. Ondanks de ziekte van Ehlers-Danlos, waardoor ze niet meer ver kan lopen, laat ze zich niet tegenhouden en maakt ze pelgrimstochten die haar geloof en veerkracht versterken. Haar avonturen legt ze vast in een blog.

VIA, de katholieke chatbot die jongeren op weg wil helpen

In een tijd waarin jongeren steeds vaker online op zoek gaan naar antwoorden op existentiële vragen, komt de katholieke jongerenbeweging Kamino, het vroegere IJD Jongerenpastoraal Vlaanderen, met een opvallend initiatief: de chatbot VIA. Deze digitale gesprekspartner is speciaal ontwikkeld om jongeren op een laagdrempelige manier te begeleiden in hun zoektocht naar zingeving, geloof en identiteit.

‘Via’ is Latijn voor ‘weg’ en de keuze voor die naam is niet toevallig. Kamino wil met dit project jongeren begeleiden op hun levensweg, met respect voor hun persoonlijke zoektocht en met oog voor nuance. “Want dat is precies waar het vandaag vaak aan ontbreekt”, zegt Kamino-directeur Sofi Van Ussel. “We merken dat jongeren online in aanraking komen met erg radicale ideeën. Ik denk dan bijvoorbeeld aan de zogenoemde *manosphere* of bepaalde politieke stemmen die geloof gebruiken om extreme standpunten te rechtvaardigen. Met de chatbot VIA willen we daar een tegengewicht voor bieden.”

Wie VIA uitprobeert, merkt al snel dat deze chatbot anders werkt dan veel Engelstalige, religieus geïnspireerde bots. Antwoorden op gevoelige thema's zoals seksuele oriëntatie of

relaties zijn opvallend mild en open. Vragen als ‘Ik ben homo, wat nu?’ of ‘Mijn lief heeft mij bedrogen, wat moet ik doen?’ worden beantwoord met empathie en zonder veroordeling. Ook meer complexe situaties zoals religieuze spanningen worden benaderd vanuit dialoog. Wanneer iemand vraagt: ‘Iemand wil dat ik me bekeer tot de islam, wat moet ik doen?’, benadrukt VIA het belang van religieuze vrijheid en het respecteren van elkaars overtuigingen.

Geen alwetende God

Toch is VIA geen alwetende databank. In tegenstelling tot veel populaire AI-chatbots, die gevoed worden met informatie die op het hele wereldwijde web te vinden is, werd VIA opgebouwd met zorgvuldig geselecteerde bronnen. Enkel de visie van Kamino en officiële documenten

uit de katholieke traditie liggen aan de basis van de antwoorden. “We willen dat jongeren betrouwbare informatie krijgen, met de nodige nuance”, legt Sofi uit. “Daarom hebben we ervoor gekozen om VIA te beperken tot wat wij zelf inhoudelijk kunnen dragen.”

Wanneer VIA geen gepast antwoord voor je heeft, zegt de chatbot dat ook eerlijk. “Een jongere vroeg bijvoorbeeld of er een nieuwe wereldoorlog komt”, vertelt Sofi. “VIA antwoordde *daarop dat dit buiten zijn expertise valt en verwees door naar Kamino zelf. Dat vinden we belangrijk: we willen transparant zijn over de grenzen van wat een chatbot kan.*”

Menselijke ontmoeting

Hoewel VIA een handig hulpmiddel is, wil Kamino waarschuwen voor een te menselijke band met de chatbot. Het zogenaamde *Eliza-effect* waarbij mensen een AI-chatbot als een soort van vriend gaan beschouwen, is een reëel risico. “VIA is geen vriend of hulpverlener voor wie zich eenzaam voelt”, benadrukt Sofi. “Menselijke ontmoeting blijft voor ons fundamenteel. VIA is een ingangspoort, een veilige plek waar jongeren in alle vrijheid vragen kunnen stellen, maar het echte gesprek moet offline plaatsvinden.”

Thuis

Thuis betekent voor mij mogen zijn wie je bent. Dat voel ik natuurlijk bij mijn ouders, maar ook bij Vakantiewerking Imago, waar ik hoofdanimator ben. Vanaf het moment dat ik er aankwam, voelde ik dat ik aanvaard werd. Dat is nu nog steeds zo. Als het eens een dagje wat minder gaat, is dat oké. Als ik me net prima voel, is dat ook oké. Het is eigenlijk altijd goed. In onze grote animatorenploeg heerst een unieke sfeer, een warme dynamiek. Mensen komen en gaan, maar toch blijft dat gevoel bestaan. Ja, Imago voelt als familie. De mensen kennen me goed en voelen aan wanneer het wat minder gaat. Nog voor ik iets zeg, merken ze het al op. Dat vertrouwen doet deugd. Zo'n thuisgevoel ervaar ik eigenlijk op weinig plekken. Alleen thuis en bij mijn vrienden. Daar kan ik gewoon Janne zijn. Wie dat is? Iemand met veel energie en enthousiasme, maar ook iemand die heel veel nadenkt en soms 'overloopt'. Een echte stresskip. (lacht) Ik denk vaak: "Stel je voor dat..." Soms te veel, maar dat is ook iets moois. Gelukkig weten de mensen om mij heen wanneer ze me moeten afremmen. Die eigenschap helpt me ook: ik denk vaak aan dingen waar effectief aan gedacht moet worden. Maar soms ga ik te ver. Dan zijn mijn vrienden er om me te helpen het los te laten. En net dat maakt het voor mij een thuis: mensen die je kennen, steunen en laten zijn wie je bent.

Vertrekpunt

VIA is dus zeker niet hét antwoord op alle vragen die jongeren bezighouden. "Het is zeker geen wondermiddel", zegt Sofi nuchter. "Maar we geloven wel dat het jongeren op een laagdrempelige manier kan uitnodigen tot nadenken en eventueel tot verder gesprek. Sommige jongeren stellen hun vragen gewoon liever anoniem en op hun eigen tempo. Daar willen wij ruimte voor bieden, zonder hen te

overweldigen of te overtuigen." En ook al zijn de antwoorden beperkt tot een afgebakende selectie van bronnen, leert het systeem niet spontaan bij zoals andere AI-chatbots en blijven de antwoorden altijd binnen de kaders die Kamino heeft vastgelegd, toch hoeft dat geen nadeel te zijn. Misschien is dat net wat nodig is in een tijd waarin jongeren overspoeld worden door een overvloed aan ongefilterde informatie. (TB) –

Het vuur van Don Bosco

Speelplein Kinderland

Wie zijn jullie?

Speelplein Kinderland organiseert sinds 1979 gedurende de eerste vijf weken van de zomervakantie speelpleinwerking in Kortrijk. De Zusters van Don Bosco bouwden een grote werking uit die tot op de dag van vandaag met vrijwillige jongeren begeleid wordt. Onze speelpleinwerking is een begrip geworden in de ruime regio in die periode.

Hoe brandt het vuur?

Bij speelplein Kinderland is iedereen welkom. We hebben een gezonde mix van kinderen van alle lagen van de bevolking. Op het speelplein spreken alle kinderen dezelfde taal: de taal van het spelen. We zijn een laagdrempelige werking die zich flexibel opstelt, zeker voor kinderen en jongeren in sociaal kwetsbare situaties. De pleinverantwoordelijken zijn twee directeurs en een opvoedster van de Don Bosco-internaten in Kortrijk en ze hebben door hun functie binnen de internaten ook een ruim netwerk binnen de jeugdhulpverlening. Op die manier kunnen ook kinderen en jongeren die het thuis wat moeilijker hebben terecht bij de speelpleinwerking. De begeleiding van een enthousiaste animatorenploeg, gecoacht door hoofdanimatoren en drie orthopedagogen als verantwoordelijken, zorgt voor een degelijke structuur binnen de werking. Veel van onze (hoofd)animatoren kwamen zelf als kind naar de speelpleinwerking en willen hun onvergetelijke herinneringen graag doorgeven aan de kinderen die nu naar het plein komen. Daarnaast kwamen ook vele ouders zelf als kind en/of animator naar onze werking. Op die manier blijft het vuur van Don Bosco ook over de generaties heen branden op ons speelplein.

Wat is jullie droom?

- De visie van Don Bosco, met name het zorgen voor kinderen en jongeren die het nodig hebben, blijven voortzetten. We zijn een speelpleinwerking die meer doet dan enkel maar 'spelen'. Dit vertaalt zich ook in de actieve begeleiding van onze (hoofd)animatorenploeg.
- We dromen ervan deze werking de komende jaren voort te zetten. Jaarlijks zijn er wel wat wissels binnen onze (hoofd)animatorenploeg, maar telkens slagen we erin een goed team bij elkaar te krijgen. Er zijn een aantal jongeren die hierbij helpen en aangeven hun betrokkenheid de komende jaren ook aan te houden.
- We dromen van een onvergetelijk jubileum ter ere van ons 50-jarig bestaan in 2029. (TB)

11 items

die niet op je schoolspullenlijst staan, maar onmisbaar zijn

Het nieuwe schooljaar begint en overal worden lijstjes afgevinkt: boeken, een rekenmachine, balpennen... Maar er zijn **nóg** enkele items die onmisbaar zijn voor een goed jaar. Je vindt ze in de winkel, maar niet in de vorm die je verwacht. Deze 11 'extra's' maken misschien niet het rapport, maar wel het verschil.

Kleurpotloden

(voor kleur op grijze dagen)

Soms lijkt alles zwart-wit op school, maar goed nieuws: je mag kleur brengen! In hoe je denkt, hoe je doet en hoe je leeft. De wereld heeft nood aan mensen die buiten de lijntjes kleuren. Maar doe het wel met mate.

Een bel

(om te luiden als het nodig is)

Je hoeft het niet alleen te doen. Echt niet. Hulp vragen is geen teken van zwakte, maar van vertrouwen. Er zijn altijd mensen die willen luisteren. Durf te bellen.

Een doos koekjes

(om te delen in de pauze)

Voor vriendelijkheid zijn er geen lessen, maar het is wel van levensbelang. Deel je koekje. Deel je tijd. Luister naar iemand. Kleine daden hebben soms een grotere impact dan hoge cijfers.

Een ijsblokje

(om je hoofd koel te houden)

(Onterechte) kritiek van een leerkracht of alweer een kwetsend grapje van een klasgenoot? Soms wordt het heet in je hoofd. Dan helpt het om even te stoppen. Tel. Adem. Zeg niets... En dan weer rustig verder.

Een spiegeltje

(om jezelf niet kwijt te raken)

Op school proberen veel mensen je te vertellen wie je moet zijn en ook zelf durf je wel eens te verdwalen. Maar durf jezelf aan te kijken, zonder filter. Hoe gaat het echt met mij? Wees eerlijk, vooral tegen jezelf.

Een rugzak (want iedereen heeft er een)

Sommige mensen vullen hem met dromen, anderen met zorgen. Soms is hij zwaar, soms vergeet je dat je hem draagt. Maar wat er ook in zit: het hoort bij jouw pad. Je hoeft hem niet te verbloemen, integendeel, hij maakt jou tot wie je bent.

Een knuffelbeer (voor de moeilijkste dagen)

Iedereen beleeft moeilijke momenten en je hoeft niet altijd sterk te zijn. Soms is toegeven dat je het even niet weet het moedigste wat je kan doen. Ben je uitgeput of bang? Dat is niet zwak, maar menselijk.

Een clownneus (voor als het even zwaar wordt)

Soms is het allemaal wat veel, zeker in het begin van het schooljaar. Maar onthoud: wie kan lachen heeft een superkracht. Humor is geen ontsnapping, maar doorbreekt wel de zwaarte.

Een pleister (voor de fouten die je zal maken)

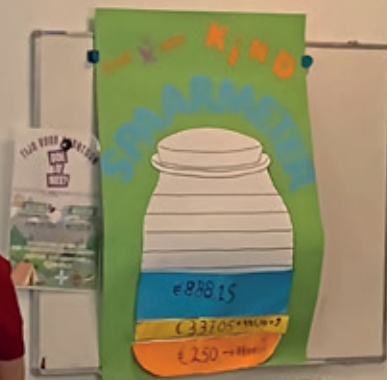
Je gaat onderuit en je maakt fouten, soms zelfs erg pijnlijke. Maar dat hoort er nu eenmaal bij. Wat je op school niet altijd leert, is hoe normaal dat eigenlijk is. Plak de pleister, leer ervan en wandel verder.

Een leeg schrift (om zelf in te vullen)

Niet alles wat telt, staat op je rapport. Sommige dingen leer je buiten de lessen. Wat wil jij dit schooljaar echt oefenen, ontdekken of leren? Besteed ook daar voldoende aandacht aan.

Wandelschoenen (om je eigen pad te volgen)

Niet alles wat je 'moet' doen, is ook wat goed is voor jou. Zet je eigen stappen, zelfs als anderen een andere route volgen. Jouw weg mag anders zijn. Het belangrijkste is dat je wandelt in de richting die klopt voor jou.

Grenzeloos

📍 Irak

Rita Jibo (48) wilde zich als meisje van 15 al aansluiten bij de Chaldeeuse zusters in Irak, maar die vonden haar te jong. Op dat moment een teleurstelling, maar achteraf ziet ze Gods hand in alles wat ze heeft meegemaakt. Dit reisdagboek is een fysieke tocht door landen en grenzen, maar ook een innerlijke reis naar roeping en identiteit.

Rita vluchtte op haar zeventiende uit Irak,
haar roeping nam ze mee in haar hart

“Bij de zusters in Israël leefde ik mijn droom”

Bagdad, 1994

“Lief dagboek, mijn hart bonst in mijn keel. Vanavond vertrek ik met mijn moeder en mijn broer voorgoed uit Irak, zonder mijn vader. Dat leek onmogelijk, want een vrouw mag hier niet zomaar het land uit zonder schriftelijke toestemming van haar man. Mijn vader, een hardvochtige man en oppervlakkig in zijn geloof, leek die nooit te zullen geven. Maar God heeft een wonder verricht! Na eindeloos gebed en tegen alle verwach-

ting in, zette hij toch zijn handtekening. Het voelt alsof God een pot-dichte deur heeft geopend. Mijn zus en twee andere broers zijn al eerder vertrokken, mijn oudste zus blijft achter omdat zij al getrouwd is. Vandaag neem ik afscheid van het land waar ik ben geboren. Ik weet niet wat ons te wachten staat, maar ik weet dat God met ons meegaat en dat mijn moeder ons voorgaat in geloof en met veel moed. Morgen word ik 17 in een vreemd land, vandaag laat ik mijn jeugd achter.”

Rita met haar familie in Irak.

Istanboel, 1994

“We zijn aangekomen in Turkije! De reis via Jordanië was zwaar en de onzekerheid knaagt aan ons. We hebben ons aangemeld bij de Verenigde Naties, maar het wachten op toelating tot Turkije duurt eindeloos. Mijn broer is hier in Istanboel al drie keer opgepakt en teruggestuurd naar Irak. We leven continu in angst dat ons hetzelfde zal overkomen. Ondanks alles maakte mijn hart vandaag een ▶

Je kan het verhaal van
Rita ook beluisteren op
www.donbosco.be/media

Activiteiten met kinderen bij de salesianen in Turkije.

“Als kind voelde ik al het verlangen om een zuster te worden”

sprongetje, toen ik een kerkdeur open zag staan. Binnen ontmoette ik Don Felice, een Italiaanse priester. Wat een warm en liefdevol mens! Hij was catecheselessen aan het geven aan Irakese kinderen met hulp van een tolk. Ik bood aan om de lessen over te nemen omdat ik de taal spreek, dat liet hij zich geen twee keer zeggen! In Irak gaf ik ook catecheselessen aan kinderen, dat deed ik dan stiekem als mijn vader weg was. Kinderen iets van het geloof meegeven is mijn roeping, dat voel ik diep vanbinnen. Ik mag hier ook een kinderkoor opzetten van Don Felice en toneelstukjes met ze doen. Zo kunnen deze vluchtelingen-kinderen even hun zorgen vergeten en gewoon kind zijn.”

Istanboel, 1996

“We zijn inmiddels bijna twee jaar in Istanboel. Ik heb ontdekt dat Don Felice een Salesiaan van Don Bosco is. Ik had nog nooit van Don Bosco gehoord, maar Don Felice heeft me alles over hem verteld. Don Bosco had blijkbaar dezelfde passie voor kinderen en jongeren als ik! Hier tussen de kinderen is mijn roeping alleen maar sterker geworden. Als kind voelde ik al het verlangen om zuster te worden, maar ik werd teleurgesteld toen de Chaldeeuwse zusters in Irak mij te jong vonden. Nu weet ik het zeker, mijn plek is bij de Zusters van Don Bosco. Don Felice zegt dat er geen Zusters van Don Bosco in Turkije zijn, maar in Jordanië wel. Dat zou betekenen dat ik

Rita ontvangt hostie van Don Felice.

terug moet naar waar ik vandaan kom. Toch ben ik vastbesloten om naar de zusters in Jordanië te gaan, want voor God wil ik alles geven.”

Athene, 1996

“Lief dagboek, het is allemaal anders gelopen dan ik had gedacht. Ik wilde naar Jordanië, maar dat ging niet zomaar vanuit Istanboel. Ondertussen besloot mijn familie verder te reizen naar Griekenland. Daar zouden we meer bewegingsvrijheid hebben, zonder de angst om uitgezet te worden. Mijn jongste broer was al in Griekenland en had de route voor ons uitgestippeld. Mijn zus en ik gingen als eersten achter hem aan, tijdens een gevaarlijke tocht over zee. We zaten

Rita (tweede van linksboven) bij de Zusters van Don Bosco in Jordanië.

helemaal onderin de boot, terwijl de golven wild tegen de zijanten beukten. Iedereen werd zeeziek en kinderen huilden. Ik heb de hele overtocht niets anders gedaan dan bidden. Na drie uur bereikten we de Griekse kust en zijn we op onze knieën gevallen van dankbaarheid. Daarna volgde een zenuwslopende tocht door de bergen en verstoppen we ons in een vrachtschip richting Athene. Daar werden we ontdekt door de politie. Ze vonden mijn Bijbel en vroegen nieuwsgierig naar de landkaartjes die erin stonden. Ik legde uit dat het de reizen van Jezus waren. Ze lachten er een beetje om, maar lieten ons gaan! Het voelde alsof God zelf hun harten had aangeraakt en de weg vrijgemaakt. Hij is bij ons.”

Amman, 1996

“Lief dagboek, je zult het niet geloven, maar na drie maanden ben ik alsnog in Jordanië! Het verlangen om Zuster van Don Bosco te worden liet me in Griekenland geen moment los. Don Felice stuurde me vanuit Istanboel de nodige informatie en de zusters in Amman hebben meteen een vliegticket voor mij geboekt. Hoewel ik niet de juiste papieren had, hield niemand me tegen toen ik Griekenland wilde verlaten. Nu ben ik hier, bij de Zusters van Don Bosco in Amman. Ik ben wat ze noemen ‘de eerste roeping uit Irak’, een bijzonder gevoel. Er is ook een aspirant uit Syrië en een uit Egypte, we kunnen het ontzettend goed met elkaar vinden.”

Drie weken later wordt Rita opeens wakker bij de zusters in Israël, waar ze haar droom beleeft. (AH) – ✚

Scan de QR-code en ontdek het vervolg in het luisterverhaal.

School

Dat ik intussen een lerarenopleiding volg en leerkracht wil worden, is geen verrassing te noemen. Als kind speelde ik urenlang ‘klasje’ en op vrije dagen mocht ik soms met mijn mama mee naar haar klas – zij was leerkracht. Dat voelde altijd speciaal, alsof ik daar thuishoorde. Toen ik naar Don Bosco Hechtel ging en daar mijn middelbare schooltijd afwerkte, werd dat gevoel alleen maar sterker. Alles wat ik daar beleefde, klopte. De school gaf me het vertrouwen dat dit echt mijn weg is. En blijkbaar ben ik niet de enige, want er zijn best veel oud-leerlingen die nu de lerarenopleiding volgen in Diepenbeek. Ook de opvoedingsstijl van Don Bosco heeft me mee gevormd. In Don Bosco Hechtel gaven leerkrachten niet alleen les, ze waren er ook écht voor je. Dat warme contact heeft me geraakt en dat wil ik zelf ook kunnen bieden. Vaak zeggen ze dat je als leerkracht niet ‘te lief’ mag zijn, maar tijdens mijn stage merkte ik dat dat voor mij net wél werkt. Rustig, nabij, op ooghoogte met je leerlingen. Zo wil ik later lesgeven. Leerkrachten met die stijl van lesgeven ontmoette ik ook in Hechtel en ik heb veel aan hen gehad. Mensen zoals mevrouw Camps bijvoorbeeld, mijn klastitularis in het vierde. Zij was er altijd voor mij en voelde als een soort van ‘schoolmama’. Met sommige leerkrachten heb ik nu nog steeds contact. Ze blijven me steunen, ook nu ik weg ben. Dat doet zoveel. Het motiveert me alleen maar meer om zelf zo’n leerkracht te worden.

Ex-OKAN

Van OKAN-studenten tot Don Bosco-studenten

Imad, 19 jaar

Van een moeilijk begin naar een gevoel van verbondenheid binnen Don Bosco – met de steun van leraren en een school die achter ons stond.

Wij zijn Taj en Imad, twee Syrische studenten die de overstap maakten van OKAN naar het regulier voortgezet onderwijs. Het begin was moeilijk, vol uitdagingen op het gebied van taal, lessen en aanpassing. Maar bij Don Bosco waren we niet alleen.

Van OKAN naar school

Na het verlaten van OKAN voelden we ons verward en gestrest. De overgang naar het reguliere onderwijs was niet gemakkelijk. Bij elk vak kwamen we nieuwe woorden, een ander systeem en communicatieproblemen tegen. We hadden een plek nodig waar we ons veilig en gesteund voelden.

Ik ben Imad, een Syrische student die studeert aan de Don Boscoschool in Gent, een school die bekend staat om haar rustige, comfortabele sfeer en als een goede plek om te leren en steun te krijgen. Het is een school die niet alleen gericht is op professionele ontwikkeling, maar ook op het opbouwen van zelfvertrouwen en succes, ondanks de omstandigheden.

Elke dag sta ik vroeg op om de trein te nemen vanuit Pajottegem. Ik ben ongeveer twee uur onderweg naar school. De afstand is ongeveer 40 kilometer en dat maakt het soms moeilijk voor mij. Ik kwam soms te laat of was wel eens afwezig, niet omdat ik niet wilde studeren, maar omdat de reis vermoeiend was en de weg lang. Maar ondanks dit alles begrepen de school en de leraren mijn situatie. Ze beoordeelden me niet alleen op mijn aanwezigheid, maar ook op mijn inzet, motivatie en wil om door te gaan. Ze hielpen me, moedigden me aan en stonden aan mijn zijde totdat ik elk jaar slaagde. Nu zit ik in mijn vijfde jaar en ik heb het gevoel dat al die moeite niet voor niets is geweest.

Don Bosco staat voor jongeren kansen geven, dus doen wij dat met veel plezier! Klas 5DA-GM van Don Bosco Sint-Denijs-Westrem ging aan de slag om deze pagina in te vullen naar hun eigen wensen. Het resultaat is onderstaand artikel dat zowel inhoudelijk als op vlak van vormgeving door deze leerlingen in elkaar werd gestoken.

Met meneer Alexander Lesage

Ik ben Taj, een Syrische student die in Gent woont en op Don Bosco op school zit. Net als elke andere student heb ik moeilijke momenten gehad. Dankzij de steun en het vertrouwen van de leraren, zette ik toch door. Ze zagen mijn inzet en stonden altijd aan mijn zijde.

Vandaag, in mijn vijfde jaar, zie ik hoeveel die steun mijn leven heeft veranderd en me sterker heeft gemaakt om in mezelf te geloven.

Taj, 20 jaar

- *Ex-OKAN was het begin,*
- *maar de echte steun*
- *waren alle leraren.*

Bedankt meneer en mevrouw!

Deze woorden zijn recht uit het hart geschreven. Dank u wel, Meneer Alexander, dankzij u voelden we ons geen vreemden op deze school. Ook dank aan alle leraren die ons gesteund hebben, zoals mevrouw Lana, mevrouw Sofie en de andere leraren die ons geholpen hebben onze reis te voltooien. Vandaag, nu we het zesde jaar ingaan, hebben we het gevoel dat we ergens bij horen. We zullen dan ook met veel vertrouwen het nieuwe schooljaar aanvatten.

Groepssteun van school en leraren

Meneer Alexander Lesage, die eerder les gaf aan OKAN binnen Don Bosco, begreep precies wat we doormaakten. Dankzij zijn inlevingsvermogen en initiatief, en met de steun van de school, konden we terecht bij Ex-OKAN – een plek speciaal voor oud-OKAN-leerlingen, waar we terecht kunnen als we hulp kunnen krijgen of. We zullen ook de steun van de school zelf en de vele leraars die ons geholpen hebben niet vergeten. Er werden duidelijke beslissingen genomen om ons pad te vergemakkelijken: leraars die het gebruik van vertaling bij examens toestonden, geduldig uitlegden en ons met respect en aanmoediging behandelden. Deze samenwerking maakte van Don Bosco een school die niet alleen onderwijs geeft, maar ook omarmt.

Elk jaar waren we bang om te falen. Alles was nieuw en moeilijk, vooral de taal. Maar we gaven niet op. Laptop-vertaling was essentieel om de lessen en examens te begrijpen. Zonder vertaling was succes bijna onmogelijk. We studeerden hard, stelden vragen en vroegen om hulp. Na verloop van tijd verbeterden we en slaagden we. Vandaag zitten we in het vijfde jaar – en dat is te danken aan inspanning, steun en vastberadenheid.

Els Van Doren (52) draagt als proost het verdriet van de Chiro mee

“In moeilijke tijden is zorg dragen voor elkaar cruciaal”

‘Chiro in shock na dood van 13-jarig meisje op zomerkamp’, zo klonk het halverwege juli tragisch in de kranten. Jeugdwerk roept meestal beelden op van spel en plezier, maar voor Els Van Doren, nationaal proost van de Chiro, is verdriet vaak dichterbij dan we denken. “Ik zou het liefst een grote auto hebben, al dat verdriet inladen en ermee wegrijden, zodat leden en leiding gewoon volop van hun blijheid kunnen genieten.”

We ontmoeten Els op een verlaten chirodomein. De zon brandt op het dorre gras, duidelijk toegetakeld door maanden vol gespeel en geravot. Een verdwaalde bal ligt midden op het speelveld, maar nergens klinkt gelach. Geen geroep, geen kinderen, alleen stilte. Het contrast is treffend. “Jeugdwerk begint met spel en plezier,” zegt Els terwijl haar blik over het terrein dwaalt, “maar daarnaast gaat het ook over moeilijke keuzes maken, een loodzware verantwoordelijkheid dragen en zelfs pijnlijk verlies aanvaarden.”

Sinds september 2006 is Els nationaal proost van de Chiro. Ze was daarmee de eerste niet-priester in die functie. “Ik ben nooit proost geweest als wel-priester, dus ik kan het ook niet vergelijken”, grapt ze meteen. “Maar toen ik als proost werd gekozen, kreeg ik uiteraard erg uiteenlopende reacties. Sommige mensen waren meteen positief, anderen zeiden dan weer dat de Chiro vanaf dan geen echte proost meer had. Geen priester?

Dat kon toch niet! Maar de meesten waren lovend en vonden het goed dat de Chiro een voorbeeld stelde. Al moet ik toegeven dat we daarin zeker niet uniek waren; bij Scouts en Gidsen Vlaanderen – toen nog VVKSM – was er bijvoorbeeld ook al eens vrouwelijke verbondsaalmoezenier.”

Mevrouw pastoor

Ook als niet-priester kan Els de titel ‘Mevrouw pastoor’ wel smaken. “Ik werkte vroeger in een ziekenhuis als levensbeschouwelijk consultant. Sommigen noemden me Els, maar voor anderen was ik steevast ‘Mevrouw pastoor’. Dat was niet cynisch bedoeld, maar voor hen voelde het juist om me zo te noemen. Voor mij toont dat vooral aan dat het meer draait om de persoon achter een functie dan om de naam die je eraan geeft.”

En zo komen we naadloos bij de naam ‘proost’. Een titel die tegenwoordig minder gekend is, zeker bij jongeren. “Wat dat precies inhoudt?”, knikt Els nog voor ik mijn vraag kan stellen. “In mijn taakomschrijving wordt het samengevat in vier functies: ruggensteun, bruggenbouwer, confrontatiefiguur en inspirator. Als inspirator bied ik impulsen rond bezinning, zingeving en solidariteit. Als

“Chiro is plezier maken, maar ook voor mekaar zorgen als het moeilijk is”

Els wil onder meer een ruggensteun zijn: "Mensen en groepen ondersteunen wanneer het even moeilijk is."

► confrontatiefiguur waak ik erover dat bepaalde thema's niet onderbelicht blijven en ga ik daarover ook actief in gesprek. Als bruggenbouwer fungeer ik als bemiddelaar tussen groepen, generaties en over beleidsniveaus heen. En als ruggensteun, tot slot, ben ik er voor mensen en groepen wanneer het even moeilijk is."

Van al die rollen vraagt die van ruggensteun zonder twijfel de meeste tijd en aandacht. Het is geen eenvoudige taak, maar wel één die veel betekenis heeft. "Ik ben vooral blij dat de Chiro daar iemand voor vrijstelt", zegt Els na een korte stilte. "Ja, ik ben inderdaad vaak met moeilijke dingen bezig. Zelfdoding, overlijden na ziekte, slachtoffers van een verkeersongeval, schending van integriteit... De zware gesprekken daarover zijn mijn specialiteit binnen de Chiro. Natuurlijk sta ik daar niet alleen voor. Er zijn nog collega-API's (Aanspreekpunt Integriteit), regionale ondersteuning, enzovoort."

"Ik voel me vertrouwd met de figuur van Jacob. Hij helpt me, zeker op moeilijke momenten"

Te korte armen

Na bijna negentien jaar als proost is Els al heel wat gewoon, maar soms blijft het zoeken. "Er zijn periodes waarin het bijzonder intens is", knikt ze. "Het is bijvoorbeeld erg zwaar om te merken dat je 'te korte armen' hebt; dat een situatie zó verzuurd is dat je machteloos staat. Dat kan me hartzeer bezorgen. Als het over rouw en verlies gaat, is het vaak nog moeilijker. (stilte) Dan zou ik het liefst een grote auto hebben, al dat verdriet van die jongeren inladen en ermee weggrijden. Zodat zij gewoon volop kunnen genieten van hun blijheid, speelsheid, vrolijkheid en zelfs naïviteit. Maar zo werkt het helaas niet. (zucht) Ik ben zelf mijn vader op jonge leeftijd verloren, dus ik weet wat verdriet is. Ik weet hoeveel tijd en werk

het vraagt om dat verdriet niet je hele leven te laten overheersen. Daarom raakt het me zo diep als ik die jonge leiding, vaak tieners of twintigers, zie lijden. Dan weet ik waar zij voor staan. En ja, op zo'n momenten huil ik ook."

Het zijn de droevigste momenten, maar tegelijk ook de momenten waarop de christelijke wortels van de Chiro het sterkst naar boven komen. "Ik benoem dan hoe belangrijk het is om voor elkaar te zorgen en geef handvatten die helpen om met verdriet om te gaan", vertelt Els. (denkt na) "In het begin stelde ik alleen maar de open vraag: 'Wat kan ik voor jullie doen?' Want je mag de dingen niet zelf invullen, je moet aansluiten bij hun vraag, op hun tempo... Dat leerde

ik zo tijdens mijn opleiding. Maar je bent 18 jaar, een vriend is net verongelukt en je zit daar samen met je Chirovrienden... Je weet helemaal niet wat je nodig hebt. De ontredde ring is totaal. Je hebt – en gelukkig maar – geen ervaring met zo'n situatie. De voorbije jaren heb ik geleerd om ook zelf voorzichtig suggesties te doen en handvatten aan te reiken. Dat geldt trouwens ook bij conflicten of bij een ongeval, waar soms tegenstrijdige gevoelens kunnen spelen. De loyaliteit weegt dan zwaar: 'Dat is mijn kame-raad, er zijn twee mensen gestorven en hij zat achter het stuur.' Als je jong bent, weet je niet hoe je daarmee moet omgaan – als volwassene trouwens vaak ook niet. Ik probeer dan wat achtergrond te geven en uit te leggen dat het normaal is dat je met twijfels, verdriet of zelfs boosheid zit."

Jacob als voorbeeld

Voor Els ligt net daarin ook haar eigen christen-zijn verankerd. "Ik voel me vertrouwd met de figuur van Jacob. Hij worstelde, sukkelde en vond het allesbehalve evident om de juiste keuzes te maken. Hij helpt me, zeker op moeilijke momenten. Mijn geloof

leeft vooral in wat ik doe. In het Evangelie stelt Jezus op talloze plaatsen de vraag: 'Wat kan ik voor u doen? Kan ik iets voor je betekenen?' Dat is ook mijn uitgangspunt om een groep op weg te helpen. Niet door het over te nemen, maar door bedding te geven. Meestal komt ze dan zelf in beweging en ontstaan er prachtige dingen. Eén voorbeeld haal ik vaak aan, ook al is het al zo'n tien jaar geleden: een groep besloot in plaats van een minuut stilte een minuut lawaai te maken aan het begin van de Chirozondag. 'Want de leider die verongelukt was, was nogal een een luide', klonk het. Een minuut stilte voelde niet juist. Zulke voorbeelden geef ik graag mee wanneer ik met groepen in gesprek ga.

Jongeren, net mensen

Of het nu in pijnlijke of in mooie omstandigheden is, Els ontmoet 'de jeugd van tegenwoordig' vaak op zijn meest kwetsbare momenten. Net daarom pleit ze voor meer mildheid tegenover het jeugdwerk. "Ik ben net mijn intro aan het schrijven voor een presentatie die ik in september zal geven", vertelt ze. "Daarin blik ik terug op de afgelopen zomer in het

jeugdwerk. Ik schreef: 'Jongeren, het zijn net mensen'. Waar droom je van? Waar maak je je zorgen over? Waar lig je wakker van? Misschien uit je dat anders als je 17 bent dan wanneer je 47 bent, maar zo groot zijn de verschillen niet, hoor. Je wil omringd zijn door fijne mensen, zelf een goed mens zijn, bouwen aan de toekomst en iets kunnen doorgeven. Als ik aan jongeren vraag waarom ze leiding zijn geworden, dan hoor ik bijna altijd: 'Omdat ik zelf zoveel moois heb gekregen van mijn leiding, en dat wil ik nu teruggeven.' Dat raakt me. Dan zit ik ontroerd te typen aan mijn verslag. En dan weet ik weer waarom ik al bijna negentien jaar lang een gelukkige proost ben. Zelfs in ongelukkige tijden." (TB) –

“Een proost is een ruggensteun, bruggenbouwer, confrontatiefiguur en inspirator”

Volg je ons al?

⇒ APELDOORN

Dit zijn Faith en Yasmine. Zij vormen samen het jonge mediateam van Don Bosco Apeldoorn! Met creatieve energie brengen ze events in beeld, nemen ze interviews af en bouwen ze aan hun skills als jonge content creators met een missie.

⇓ HALLE

Leerlingen van Don Bosco Halle maakten tuinmeubelen en bloembakken voor dienstencentrum 't Hoveniertje in de wijk Windmoleken in Halle. Zo konden de bezoekers de hele zomer lang genieten van het zonnetje.

⇑ HEVERLEE

Bosco Base lanceerde haar nieuwe poster Avondwoordjes en benadrukte daarbij nog eens waar Don Bosco voor staat. "Jongeren een plek geven waar ze zich thuis voelen, kunnen spelen, leren en nadenken over wat voor hen écht telt."

HAACHT ⇒

De zomer is traditioneel dé periode waarin al onze scholen hun zomerkampen organiseren. We kunnen ze natuurlijk niet allemaal laten zien, dus kozen we voor dit spectaculaire beeld van de Noorwegenreis van Don Bosco Haacht..

⚡ DILBEEK

Ook de salesianen op rust genieten van het zomerzonnetje! Salesiaan Jan Van Huynegem vierde in juli zijn negentigste verjaardag. Naast een uitgebreide viering in de gemeenschap, deed hij ook een ontspannend tochtje met de duofiets.

⚡ WIJNEGEM

Dubbel feest in Wijnegem op 21 juli! Naast de nationale feestdag vierden de Zusters van Don Bosco ook de 100ste verjaardag van zuster Alberta. Na de dankviering, receptie en feestmaaltijd verklapte ze haar geheim: "Soms heb ik een mindere dag, maar ik blijf altijd positief." Proficiat, zuster Alberta!

⚡ OUD-HEVERLEE

De Salesianen van Don Bosco nodigen jonge mannen (18 - 35 jaar) uit om van dichtbij te ervaren hoe zij leven en werken. Tijdens een op maat samengesteld weekend krijgen deelnemers de kans om samen te leven en te bidden met de gemeenschap, in gesprek te gaan over geloof en leven en inzicht te verwerven in het salesiaanse leven.

Zinplek

Of ik mezelf gelovig zou noemen? Niet echt. Ik heb mijn eerste communie en mijn plechtige communie gedaan, maar ik ben er verder nooit intens mee bezig geweest. Mijn ouders zijn ook niet gelovig, dus thuis werd geloof niet echt doorgegeven. Toch zijn er momenten waarop ik wél iets voel dat dichtbij geloof staat. Als het allemaal wat te veel wordt, durf ik bijvoorbeeld al eens een gebedje doen. Gewoon, in de hoop dat alles goed komt. Niet omdat het moet, maar omdat het dan als enige écht juist aanvoelt. Maar naar de kerk gaan of bepaalde rituelen volgen, dat doe ik niet. Als ik troost nodig heb, ga ik gewoon naar mijn mama. Dan kruip ik in haar armen, huil ik, en laat ik alles los. Ik geef het gerust toe: ik ben een mamaskindje. Dat is mijn manier om tot rust te komen. Geen grote rituelen, maar nabijheid. Dicht bij iemand die me kent en begrijpt. En toch heb ik iemand in mijn leven die me af

en toe laat nadenken over zingeving en verbondenheid. Niles, een salesiaan die ik leerde kennen op Don Bosco Hechtel. Toen ik er op school zat, woonde hij nog in de salesiaanse gemeenschap op de campus. Ik kwam hem vaak tegen op de speelplaats, we raakten aan de praat en dat contact is altijd gebleven. Hij hielp ook mee op onze vakantiewerking, daar zijn onze gesprekken dieper geworden. Soms luchtig, soms serieus, maar altijd echt. Ook nu Niles verhuisd is, hoor ik hem nog vaak. We praten over van alles en nog wat. En het mooie is: ik voel dat we voor elkaar iets kunnen betekenen. Dat wederzijdse geeft me rust. Sommige mensen vinden dat misschien vreemd, zo'n hechte band met een salesiaan, maar voor mij is dat heel vertrouwd. Dat luisterend oor, die manier van nabij zijn, dat zit gewoon in wie hij is. Hij stuurt me vaak "ik bid voor jou" en dat raakt me telkens. Dat geeft me een gerust gevoel:

"Aha, alles komt goed." Misschien is dat ook geloof, op mijn manier. Geen dogma's, maar verbondenheid. Dat is voor mij zingeving: mensen die naar je luisteren, bij wie je terecht kunt en die je kracht geven op moeilijke momenten.

AFSCHEID

Hugo Pareyn

Salesiaan van Don Bosco
*07-10-1933 +18-06-2025

Adelin Verstraete

Salesiaan van Don Bosco
*28-04-1937 +27-06-2025

Adriaan De Cooman

Salesiaan van Don Bosco
*29-06-1937 +01-07-2025

Jan Wauters

Salesiaan van Don Bosco
*27-03-1924 +04-07-2025

Pierre Eijck

Salesiaan van Don Bosco
*09-01-1926 +06-07-2025

De schoonheid van de eenvoud

Bart Decancq — provinciaal

Over smaken en kleuren valt niet te twisten, zegt een oude Latijnse spreuk. Dikwijls voegen mannen er nog een derde categorie aan toe waarover, onder mannen, niet te discussiëren valt. Een bezoekje aan een museum voor hedendaagse kunst drukte mij met de neus op de feiten. Over kleuren kan je nog van gedachten wisselen en een voorkeur uitdrukken. Bij bepaalde kunstwerken deed ik alle moeite om het toch een beetje mooi te vinden, om er eventjes van te genieten. Maar de titel van het werk bleek soms de meest originele vondst van de kunstenaar. Iemand anders daarentegen kan wild enthousiast worden door hetzelfde werk. Ik wil het dan nog niet hebben over de bedragen die men vraagt voor een papiertje met enkele ruwe pennentrekken van een befaamd kunstenaar. Daarnaast staat een beeldhouwwerk waar enorm veel tijd aan besteed is, waar hart en ziel is ingelegd. Het spreekt je aan, roept iets op van schoonheid, iets van waarde. Maar het wordt in een veel lagere prijsklasse gecatalogiseerd, want ook over prijs valt dus niet te twisten.

Kunnen we zaken van elke dag nog mooi vinden, kunnen we ervan genieten?

In een interview had journalist Björn Soenens het over 'de schoonheid van de eenvoud'. Kunnen we zaken van elke dag nog mooi vinden, kunnen we ervan genieten? Misschien heb je de voorbije weken prachtige dingen gezien tijdens de vakantie? Adembenemende landschappen, gebouwen die je verbeelding hebben getriggert of ontmoetingen die nog lang zullen blijven hangen. Laat ons ook maar stilstaan bij iets wat in al zijn eenvoud schoonheid oproept, ons dankbaar stemt ... en niet alleen tijdens vakantieperiodes.

WEBSHOP

Steun ons

Schrijf gratis in

Don Bosco kalender 2026
€ 5

Ken je heiligen (memospel)
€ 12,50

Als woorden het leven heiligen
€ 15

Da mihi animas
€ 15

Sempre Avanti
€ 22

Bestellen?

Deze prijzen zijn exclusief verzendkosten. Meer info of bestellen? Dat kan in Vlaanderen via www.donbosco.be/webshop of webshop@donbosco.be en in Nederland via www.donbosco.nl/webshop of webshop@donbosco.nl.

*“Zoek uw kracht in de Heer,
in de kracht van zijn macht.
Trek de wapenrusting van
God aan tegen de listen van
de duivel. Blijf waakzaam.”*

(Efeziërs 6, 10-18)

Onze wereld lijkt vandaag wel vol van wapengekletter. De wapen-industrie draait op volle toeren. De wereld houdt bang zijn hart vast. Hoe zal die wereld er morgen uitzien?

Toevallig lees ik in een brief van Paulus aan de christenen van Efese de beschrijving van een merkwaardige wapenuitrusting. Het is de ‘wapenuitrusting van God’. Paulus was een Romeins staatsburger. Hij weet wel iets van wapenuitrustingen. Als je de hele passage leest, zal je zien dat hij het heeft over de gordel om je heupen, het harnas op je borst, de sandalen aan je voeten, het schild waarmee je alle brandende pijlen kan doven, over de helm en het zwaard.

Maar zie dan hoe hij de wapenuitrusting van God inkleurt: het gaat over waarheid als gordel, gerechtigheid als harnas, inzet voor het evangelie van de vrede als sandalen, het geloof als schild, de verlossing als helm en Gods woord dat je van de Geest ontvangt als zwaard. “Met die wapenuitrusting”,

zegt Paulus, “houd je stand tegen het kwade” (“tegen de listen van de duivel”).

Misschien moet ik deze beschrijving doorsturen naar de ministers van Defensie en naar de wereldleiders? Dat zal niets uithalen natuurlijk. Laat ik dus maar beginnen met ze zelf aan te trekken, elke dag. Laten we maar verder gaan in het zoeken naar waarheid en het beoefenen van de gerechtigheid, in het getuigen van het evangelie van de vrede. Paus Leo XIV heeft het voortdurend over die vrede, die trouwens veel meer is dan geen wapens en geen oorlog. Naïef? Dat weet ik zo nog niet. Zijn het niet de zachte krachten die het kwaad overwinnen? Geweld roept immers alleen maar geweld op. Hoe doorbreek je de spiraal?

“Zoek dus de kracht in de Heer, in de kracht van zijn macht”, spoort Paulus ons aan. Daar ligt ook de kracht van Don Bosco en van al diegenen die tot op vandaag in zijn spoor treden. Toch maar die brief opsturen? (PM) – ✚

Speelplaats

Ik leerde Vakantiewerking Imago kennen op school. Enkele animatoren kwamen de werking voorstellen en wat me meteen opviel, was hoe oprecht en warm ze met jongeren omgingen. “Iedereen mag hier zijn wie hij is”, vertelden ze. Dat hoor je vaker, maar hier voelde ik het ook. Het raakte iets in mij. In het vierde middelbaar ben ik gestart met de animatorwerking op school en daarna heb ik nog cursussen gevolgd bij Bosco Base en stage gelopen bij Imago. Sindsdien ben ik gebleven. Waarom? Het voelde reeds vanaf het begin als thuiskomen en zolang dat zo blijft, blijf ik hier ook. Wat me zo aanspreekt aan onze werking is dat we jongeren echt vormen. We organiseren activiteiten op maat van de jongeren. Iedereen is welkom: leerlingen van de school, maar ook jongeren uit de streek. We willen zo laagdrempelig mogelijk zijn. Voor vijf euro kunnen de jongeren de hele zomer lang deelnemen aan onze activiteiten. Onze werking is anders dan een gewoon speelplein, want de activiteiten starten pas om zes uur 's avonds. Maar vanaf de middag staan we al klaar om alles voor te bereiden en op te bouwen. Zo zorgen we ervoor dat alles klaar is tegen dat de jongeren naar hier komen. Naast Imago is dans een andere uitlaatklep. Vroeger deed ik dat veel en intensief, maar toen kreeg ik last van mijn knie en vond die eenzame coronaperiode plaats. Nu dans ik alleen nog thuis in de badkamer. (lacht)

Avondwoordje

Met drie in de wagen op weg naar een vriend in het woonzorgcentrum. De verhalen van vroeger komen boven. Herinneringen aan ontmoetingen, tafelgesprekken over wel en wee en feestjes voor een al dan niet verzonnen gelegenheid. "Toch jammer dat dit allemaal voorbij is", zei de senior van het gezelschap. Iemand repliceerde: "Kijk eens naar de voorruit en naar de achteruitkijkspiegel. De ruit vooraan de wagen is groot, perfect om te kunnen zien wat komt: nieuwe situaties, onverwachte obstakels en mensen waartussen je de weg moet vinden. De achteruitkijkspiegel is klein zodat we vermijden dat we ons laten afleiden door de zaken die achter ons liggen." De spiegel geeft een vertekend beeld; wat achter ons ligt, lijkt veel verder weg dan het in werkelijkheid is. Het verleden komt niet terug, neem de goede dingen mee op je weg door het leven. (BD)

Een thuis voor jongeren.